No. 69. 1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 9 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

De orde van zaken, welke wij in vertrouwen op het koninklijke woord te gemoet gaan, is in alle opzigten nieuw en vreemd voor Nederland; want van de huldiging der meest aristocratische stellingen zal men overgaan tot de erkenning der regten van het volk: Allen zullen in het vervolg gelijk zijn voor de wet.

Het grondbeginsel is dus eenvoudig genoeg, de uitvoering echter meer ingewikkeld. Ware één pennestreek toch voldoende tot afschaffing van die tallooze misbruiken, waaronder Nederland zwaar gebukt gaat; ware één magtwoord in staat dien aristocratischen, alle zaden van vooruitgang verstikkenden invloed, voor goed op zij te zetten; zeker niemand, uitgezonderd die weinigen, die hunne magt op den vroegeren stand van zaken, ten nadeele van het algemeen hadden gevestigd, zoude er gevonden worden, die niet dien pennestreek, dat magtwoord zonder éénig voorbehoud zoude onderschrijven.

Maar de zegepraal der waarheid, wordt zelden verkregen, dan na opruiming van tallooze hinderpalen. De miskenning der regten des volks bestaat niet in eene gedachte, in eene verkeerde opgevatte meening: zij is ingeweven in onze staatkundige instellingen. De schok der tijden had in 1814 en 1815 tegen een te groote magtsontwikkeling van het volk schrik ingeboezemd, en men haastte zich in de nieuwe staatsregelen de kiemen te leggen eener magt, toegekend aan de aanzienlijksten in den lande: daardoor zoude de zoogevreesde invloed van het algemeen worden getemperd. Hoe zeer men zich echter bedrogen heeft, wordt thans algemeen erkend. Opeenstapeling van politieke voorregten op enkelen, daardoor ontstane stilzwijgende overeenkomsten tusschen die bevoorregten en de regering tot opbouwing en versterking van wederzijdsche magt met uitsluiting van het algemeen, roekeloos verspillen van 's lands penningen, onderdrukking der nijverheid (?) en van den publieken geest, waren de treurige gevolgen van een stelsel, dat den Nederlander in stede van hem tot eenen vrijen burger te vormen, hem eerder een slaaf maakte van hen, wie hij als zijne meerderen beschouwde.

Die instellingen behooren dus voor altijd te verdwijnen; haar val is onvermijdelijk.

Doch welke beginselen zullen daaraan opvolgen? Hier neemt de strijd eenen aanvang. Niet alleen bij het algemeen, maar reeds onder het nieuw ministerie heeft ze zich geopenbaard; want de minderheid der ministers verklaarde de grondslagen van eene Britsche constitutie te zijn toegedaan en achtte de toetreding tot dat stelsel zoo noodzakelijk, dat ze liever haren zetel verliet, dan dat ze konde instemmen met de leer, door de meerderheid in het ministerie verkondigd, welke leer door die minderheid gezegd werd in de hoofdpunten overeenkomstig te zijn met de Belgische instellingen, eene leer die republikeinsche gevoelens ademde en tot ondergang van den staat moest leiden.

Welke partij nu hier te kiezen! Voor ons valt die keus niet moeijelijk? Engeland moge steeds als een voorbeeld van constitutionaliteit hebben gegolden, dien roem bezat hetzelve slechts relatief, dat is: met betrekking tot andere volken, waarvan verre weg de meesten meest bekrompen denkbeelden huldigden. Van het wezenlijke begrip van staatsburgerschap moge de inwoner van Groot-Brittanje steeds bezield zijn geweest en daartoe door vrijzinnige instellingen zijn opgewekt geworden; doch die zelfde instellingen sluiten, door een streng vasthouden aan de geschiedenis, zooveel bekrompens, zoovele aristocratische voorregten in zich, dat ze gedurende de laatste jaren eenen aanhoudenden strijd hebben uitgelokt tusschen de wezenlijke liberalen en de behouders van het bestaande, *eenen strijd, waarin die instellingen steeds het onderspit hebben gedolven.* En men meene niet dat de strijd thans is afgestreden. Neen! de laatste gebeurtenissen hebben het tegendeel geleerd. De ontzagwekkende *meetings*, in de laatste maanden gehouden, bewijzen het, hoezeer de pogingen vermeerderen en de moed en het zelfvertrouwen klimmen van hen, die niet rusten zullen, eer de wankelende aristocratie van hare voorregten zal zijn beroofd.

Een zoodanig voorbeeld te volgen is dus niets anders dan eenen strijd uittelokken, die niet achter kan blijven; is het onthouden van die rust, waarnaar het afgematte Nederland reikhalzend uitziet.

De redactie der *Vlissingsche Courant* verklaart dan ook weinig sympathie te gevoelen voor Britsche instellingen. Zij omhelst integendeel met warmte het stelsel, door de meerderheid in het ministerie ontwikkeld. Dat stelsel, meer overeenkomstig aan de constitutie in Belgie geldende, is ook het hare, want alleen de aanneming daarvan kan strekken tot het bevorderen van rust en welvaart beide.

Wie, die de Belgische geschiedenis van den laatsten tijd met ons heeft nagegaan, moet niet toestemmen, dat Belgie het alleen aan zijnen regeringsvorm te danken heeft, dat terwijl donkere wolken boven geheel Europa zamenpakken, de gezigteinder voor Belgie helder blijft, en dat rijk door kalmte en rust, en niet minder door veerkracht en gehechtheid aan zijne instellingen boven alle andere volken in Europa uitmunt.

(*Vervolg hierna.*)

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

ROME, den 22. Mei. Onlangs toen het 10e bataillon der *Civica* hem werd voorgesteld, waarschuwde *Pius IX* tegen valsche populariteit, welke dreigde Italie in het verderf te storten. Hij wees op het Noorden en Zuiden, waar de *Civica* zich juist niet zeer met roem bedekt had. In Lombardije is een gedeelte van dezelve hare vaandels ontrouw geworden. Vele van deze vlugtelingen zijn reeds hier aangekomen en het gerucht brengt het getal der nog verwacht wordende op 300. De chef der burgergarde heeft een dagorder uitgevaardigd, volgens welken de namen dier vlugtelingen op de rol zullen geschrapt worden. — *Pius IX* heeft eene ernstige uitdrukking in zijn gelaat gekregen, welke echter den aangeboren adel zijner ziel nog heerlijker doet uitkomen. De diepe blik, waarmede hij de gebeurtenissen van gansch Europa overziet, openbaart zich in zijne trekken, maar van de lieftaligheid en minzaamheid, die hem aller harten deed winnen heeft hij niets verloren. Ja, men kan zelfs zeggen dat zij zich thans eerst vertoonen in die verhevene grootte, welke zijn innigste wezen uitmaakt. Het blijft steeds een opmerkelijk verschijnsel, dat er onder 300 mannen, die tegen hem over stonden, niet een was die zich niet geschokt gevoelde door zijne eenvoudige maar magtig tot de ziel sprekende herderlijke taal. Ditmaal kwam het juist van pas dat een brav officier, de markies *Longhi*, eene zeer schoone toespraak tot hem hield, waarin hij hem van de volstrekte toegenegenheid en dankbaarheid des bataillons verzekerde. Het was hartverheffend te zien, hoe hij dien troost met eene dorstige ziel smaakte. Van lage reactie heeft niemand bij hem iets te vreezen. Het schijnt dat hij zijn aanzien nog geenszins verloren heeft. Hier te Rome kan men de rust door de gehechtheid aan zijn per[illegible] als verzekerd en grondig gevestigd beschouwen.

Overigens zijn de [illegible]elfde. *Pius IX* verkeef in een passieven toest[illegible] innig wordt betreurd door de talrijke weldenk[illegible]gen van den vaderlijke vorst nog niet vergete[illegible]ingen nemen een goeden gang in den zin een[illegible].

Napels is nog in de magt der so[illegible]ge-staan, zou men zegt. De generaal *Pe*[illegible] *Statella* in hechtenis doen nemen, omdat [illegible] men den weg naar Napels zou inslaan. De Nape[illegible] zijn de Po overgetrokken, en maken met de troepe[illegible] Durando en Ferrari nagenoeg eene magt van 20,000 man uit, die de kans des oorlogs nog merkelijk zouden kunnen doen keeren.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 1. Junij. Men verzekert dat de koning reeds zijne toestemming heeft gegeven om de stads wallen af te breken, hetgeen veel tot verfraaijing der stad zal aanbrengen. Dit staat mede in verband met de afschaffing der belasting op het geslacht en gemaal.

's Middags 1 ure: de generale-marsch weergalmt weder door de straten en roept de burgerij te wapen. Het volk loopt weder bijeen voor het tuighuis en verlangt dat deszelfs bewaking uitsluitend aan de burgers zal worden toevertrouwd. Er heerscht veel onrust wegens het berigt dat de studenten, die de met wapens beladene vaartuigen op de Spree bemagtigd hebben, te Charlottenburg mishandeld en gevangen zijn. De kolonel der schutterij heeft zijn kommando nedergelegd, nadat hem het wantrouwen derzelve was kenbaar gemaakt. In de oploopen welke sedert eenige dagen weder veelvuldig plaats hebben, ligt wel niet veel onrustbarends, maar men kan zich toch ook niet verheelen, dat de brandstof helaas hier in zulke menigte voorhanden is, dat een enkel vonkje den brand kan doen uitbarsten.

KEULEN, den 3. Junij. Een nieuwe storm is over Oostenrijk losgebarsten. Wij bedoelen niet alleen die barricaden-dagen, waardoor provisioneele regeringen in Weenen ontstonden en de staat in een' toestand geraakte, die zijne geheele ontbinding scheen te voorspellen; wij bedoelen den weerklank, dien deze tooneelen onder de Czechen gevonden hebben.

Uit Bohemen is zoo even eene tijding ontvangen van bijna onberekenbare gevolgen.

De regerings-president graaf Leo Thun *heeft den 29. Mei aan het nationaal committé in Praag bekend gemaakt, dat hij met de overige Boheemsche vertegenwoordigers* tot de oprigting van een provisioneel bestuur *voor Boheme had besloten, dewijl men sedert het gebeurde te Weenen niet meer met het ministerie kon handelen. Dit provisioneel bestuur bestaat uit acht leden, waartoe de hevigste Czech gekozen worden. De volgende zijn reeds benoemd:* Palacky, Albert Wastitz en Rieger *zijn naar Innspruck vertrokken om de* formeele *goedkeuring des Keizers te verkrijgen.*

Dezen onbehoorlijken stap moet men beschouwen in verband met de volgende feiten. Toen de Boheemsche afgevaardigden in Innspruck bij den aartshertog *Johann* kwamen, zeide deze bij hun vertrek, „Ik ben een *Boheemsche* prins." De keizer zelf zeide: „Brengt onze bepaalde verzekering naar het schoone Praag, dat het ons bijzonder aangenaam zal zijn deze stad weldra *voor langen tijd* te kunnen bezoeken." De gemalin van den aartshertog *Frans Karel* ging de afgevaardigden, met de *Czechische* kleur te gemoet. De Boheemsche graaf *Friedrich Thun* had aan het hof te Innspruck een' grooten

---

HET HOTEL DER INVALIDEN.

(Vervolg van onze vorige)

Op dit oogenblik verscheen eensklaps eene levendige helderheid aan het andere einde van het gebouw en terzelfder tijd deed zich een geraas van voetstappen, gemengd met een gemompel van stemmen hooren. Het was Rapp, door den maarschalk Serrurier, vergezeld van zijnen staf, geleid, en door verscheidene invaliden, die harstoortsen droegen gevolgd.

Zie hier wat gebeurd was:

Rapp had geduldig een half uur, op de plaats, hem door den keizer aangewezen, gewacht; maar hem niet ziende terugkomen, had hij zijn post verlaten en was allengskens de plaats genaderd, waar hij den keizer had zien ingaan. Daar was een ander half uur vervlogen. De nacht was gevallen, de onrust was bij den aide-de-camp weldra op het ongeduld gevolgd, en een kwartier daarna, zich volstrekt niet meer om zijne orde bekommerende, had hij zich door den schildwacht doen herkennen en had des keizers en zijn eigen paard een invalide in bewaring gegeven; vervolgens had hij zich in aller ijl naar de woning van den gouverneur begeven, dien hij met zijne familie aan tafel vond, had hem met een ontsteld gelaat verteld, dat de keizer, die alleen en incognito, sedert een uur het hotel binnen gegaan was, er nog niet uit gekomen was.

Op deze tijding had de maarschalk Serrurier in aller ijl zijn groot kostuum aangetrokken, nadat hij de officieren van zijnen staf had doen verwittigen. In een oogenblik waren deze bij hem gekomen, terwijl ze van vreugde weenden, dat Napoleon bij hen was, en waren in allerijl hunnen beminden vorst gaan zoeken, dien ze eindelijk hadden gevonden, met vader Maurits, Jerome en diens zoon, onder de galerij keuvelende.

Op het geroep van: Daar is hij! .... Leve de keizer! .... Hierheen kameraden! .... liet Cyprianus, die in de warmte van het gesprek, noch aan de figuur, noch aan het kostuum van Napoleon, veel oplettendheid gewijd had, zijne blikken naauwlettender over den vooronderstelden kolonel weiden, en in hem dengenen herkennende, die twee jaren te voren de kruizen in het hotel was komen uitdeelen, vouwde hij de handen zamen, en riep uit:

- O! mijn keizer! vergeef mijn ontin. Vervolgens zich tot Maurits en Jerome wendende: Maar vader, maar grootvader! zeide hij, terwijl hij zijnen hoed stuiptrekkend in zijne handen rondwaaide, het is de keizer en koning die voor u staat! .... het is keizer Napoleon in persoon!

- Gij zijt de keizer, kolonel? riepen de twee grijsaards te gelijk ongekunsteld uit, als of ze door dezelfde electrieke vonk waren getroffen.

- Ja, mijne kinderen, antwoordde Napoleon, hen vriendelijk bij de armen houdende, om hen te beletten aan zijne voeten te vallen; ik ben uw vader, want ik ben de vader van de soldaten, die ten allen tijde dapper voor de eer van Frankrijk gestreden hebben.

Op dit oogenblik kwamen Rapp, de gouverneur, zijn staf, en de met toortsen gewapende invaliden bij Napoleon, onder het herhaald geroep van: „Leve de keizer! Deze wierp ter sluips een blik vol van verwijt op zijnen aide-de-camp, terwijl hij hem zacht zeide:

- Voor ditmaal hebt ge al weer niet het geduld gehad, mij te wachten! Maar het komt er niet op aan, ik wijt het u niet.

Vervolgens, nadat hij eenige schreden gedaan had, zich tot allen keerende, zeide hij op den beminnelijksten toon tot de officieren:

- Nadert mijne heeren; nader mijnheer de maarschalk, en gij mijne oude kameraden, (dus noemde hij de invaliden) omringt mij! .... Gij zult mij helpen om drie geslachten van helden waardiglijk te beloonen. Ziedaar drie dapperen, voegde hij er bij, en hij wees op vader Maurits, Jerome en Cyprianus, die in drie, voor Frankrijk, even roemruchtige slagen hebben gestreden: te Friedlingen, te Raucoux en te Fleurus. Dezelfde belooning moet hunne dapperheid toegewezen worden; want deze slagen zijn broeders. Mijn waarde maarschalk, zeide hij tot Serrurier, wees zoo goed mij uw kruis te leenen; ik zal het morgen terug geven,

invloed.

Den 26. en 27. Mei werden te Weenen de barricaden opgerigt; den 29. verklaarde Bohemen zich onafhankelijk van het Duitsche Oostenrijk, en den 30. werd het groote congres der Slawen geopend. Reeds is Praag opgevuld met de afgevaardigden van alle Slawenstammen, reeds ziet men op de straten alle kleederdragten van de volken van de Hellespont tot de Pruisische grenzen, en de viering van het groote Slawenfeest is de afkondiging van een Slawenrijk!

— De vreemde gezanten zijn bijna allen naar den keizer te Innsbruck vertrokken, zoowel als geheele scharen aristokraten, die het trouwens hier wel niet zeer veilig achten. De oorlogs-minister graaf *Latour* heeft zijn intrek in de kaserne genomen, en wacht slechts op een bevel des keizers, om alsdan met de geheele bezetting almede naar Innsbruck te vertrekken. Daarentegen ziet men de stad vol van vreemdelingen; die of deel nemen aan de pogingen tot omwenteling of zelfs door nieuwsgierigheid gelokt zijn.

— Als een blijk van de vrees der bevolking voor reactionnaire oogmerken, kan strekken, dat het werken aan de koepel van het koninkl. paleis te Berlijn, ten einde eenen bliksemafleider daarop te plaatsen, dezer dagen door velen werd aangezien voor seinteekenen, om door middel van eene lantaarn van de buiten de stad legerende troepen ter gelegener tijd het teeken te geven om de hoofdstad binnen te dringen en tot eene reactie mede te werken. Het volk begaf zich in het paleis en liet zich niet eerder gerust stellen, dan nadat eene deputatie uit hun midden met den hofbouwraad naar de koepel was gestegen en den arbeid in oogenschouw had genomen.

ENGELAND.

— Uit het noorden van Engeland zijn per telegraaf verontrustende tijdingen ontvangen. Te Oldham brak heden morgen een oproer onder de werklieden uit. Na eenige schade aan de fabrijken veroorzaakt en de overige werklieden daaruit gejaagd te hebben, dreigden zij naar Manchester op te trekken, en waren ten half een ure reeds tot twee mijlen afstands van die stad genaderd, zonder echter de rust nog verstoord te hebben; Alle maatregelen van voorzorg werden genomen, en tot half twee ure toe was alles stil.

FRANKRIJK.

— In de club der Vrouwen vroeg dezer dagen eene schoone, nog jeugdige vrouw verantwoording aan de Presidente omtrent de ontvangen gelden, terwijl zij daarna hare stellingen bestreed. Te midden van een hevig tumult, hetwelk hierop volgde, verzocht eensklaps een heer het woord voor eene zaak van persoonlijk belang. Toen het nu weder stil was geworden, riep hij uit: « burgers en burgeressen, ik vraag de spreekster ten huwelijk." Schaterend gelach volgde op deze liefdesverklaring.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 5. Junij. Er kon wel geene gunstiger gelegenheid voor de onthulling van het standbeeld voor *Willem I* zijn dan de dag van heden, tweehonderdjarige herinnering aan het einde van den strijd, waarvan de grondlegger van Neerlands volksbestaan het begin aanschouwd en de hagchelijkste kansen beloopen had; een strijd, dien hij alleen daarom niet verder had kunnen strijden, omdat het verraad hem had getroffen. Hij liet nogtans Nederland in twee zonen de erfgenamen van zijne krijgshaftigheid en geestkracht, die den bangen strijd voor de onafhankelijkheid van deze gewesten mogten ten einde brengen, tot roem van zich en van Nederland, en, onder de leiding der Goddelijke Voorzienigheid, eene uitkomst bereidden, die *Willem de Eerste* nog als in zijne jongste bede over Nederland had afgesmeekt. Zijne grootheid als staatsman en krijgsheld is door de uitnemendste geschiedschrijvers, vaderlanders en vreemden, in het licht geplaatst; niet alleen strekte de uitkomst, die hij vast in het oog hield, en die Nederland eerst vele jaren na zijnen dood door manmoedige inspanning en groote opofferingen, maar ook met glorie verkreeg, niet alleen strekte die uitkomst voor deze landschappen, zij strekte in het voordeel van de menscheid, van beschaving, van verdraagzaamheid in het godsdienstige en staatkundige. In dat opzigt mag niet alleen Nederland met dankbaarheid op dat grootsch verledene terugzien, de gansche wereld heeft reden om met eerbied te staren op hetgeen een klein volk, met een vorstenhuis vereenzelvigd, zonder het gevoel voor edele menschenregten te verzaken, vermogt tegen dwingelandij en overmagt. Naast de hulp des hoogsten, verwierf het gewis de schoonste lauweren in eene tachtigjarige worsteling, door de huldiging der leuze van den vorst, wien thans een openbaar nationaal standbeeld is opgerigt; verdraagzaamheid en eendragt, die leuze beveiligde en redde het zoo menigwerf uit groote gevaren. Moge het daarin en in het bewustzijn van de noodzakelijkheid eener zoo veel mogelijke eendragt, de sterkte vinden, die het meer dan ooit, in de nieuwe schokken, die de wereld ondergaat, noodig heeft. Moge het, bij voor- of tegenspoed, zich den grooten tijd zijner voorvaderen voor oogen houden, aan welks spits het zich steeds *Willem den Eerste* voor den geest brengt; het zal daarin de gronden vinden van beradenheid en geestkracht, van zucht voor gepaste vrijheid, voor godsdienstigheid, voor onwankelbare gehechtheid aan het vaderland.

Ten elf ure is het plein door de schutterij der residentie en door de troepen, uitmakende de bezetting der stad, korpsen grenadiers en jagers, lansiers, Limburgsche jagers en rijdende artillerie afgezet. In het midden van het plein was eene loge opgerigt, waarin de autoriteiten plaats genomen hebben; zij was versierd met vaderlandsche vlaggen. Het beeld was bedekt met een in het vierkant opgehangen gordijn en prijkte eventeer met oranje- en driekleurige vlaggen. Eene ontelbare menigte ingezetenen en vreemdelingen bevond zich in den omtrek van het plein. Alle woningen waren zeer bezet. Ook in de stad waren vele gebouwen en eenige woningen met vlaggen versierd. De corpsen muzijkanten van de 's Gravenhaagsche schutterij en van het regement grenadiers en jagers bevonden zich in het midden van het plein en voerden van tijd tot tijd onderscheiden muzijkstukken uit.

Ten twaalf ure kwamen Z. M. de Koning en HH. KK. HH. de prinsen *Frederik* en *Henderik*, begeleid door een luisterrijken staf, onder het gejuich der talrijke menigte, op het plein aan, terwijl de muzijk het *Wilhelmus van Nassauen* aanhief.

De Koning en de Prinsen, benevens het gevolg namen toen de plaats op de regt tegenover het standbeeld opgerigte tribune, waar Z. Exc. de tijdelijke Minister van binnenlandsche zaken, de ed. achtb. heeren burgemeester en leden van den raad der stad zich reeds hadden vereenigd.

Zoodra de Koning op het terrein aankwam, werd het standbeeld ontbloot. En toen Z. M. zich in de tribune bevond, wendde de Minister zich tot Hoogstdenzelven en hield alstoen voor de vorst eene toepasselijke rede, die echter alleen door de zich in de nabijheid bevindende overheden en personen kon gehoord worden; zijnde de toegang tot de tribune voor het publiek verboden.

Daarop begaven zich de Koning en de Prinsen, gevolgd door de aanwezige autoriteiten, naar de plaats van het standbeeld en namen het thans in oogenschouw. Naauwelijks was de Koning het standbeeld genaderd, of Z. M. deed den beeldhouwer *Royer* naderen, drukte hem de hand en betuigde, op de meest minzame wijze, Hoogstdeszelfs bijzondere tevredenheid en goedkeuring over de schoone vormen der gestalte, zoo mede over de voortreffelijke uitvoering van het geheel.

Nadat de Koning nog eenige woorden tot den minister en het stedelijk bestuur gerigt had, verlieten Z. M. en de prinsen het terrein, onder het onafgebroken gejuich van eene talrijke volksmenigte, die, ten gevolge van het fraaije weder, steeds was aangegroeid. Na 's Konings vertrek hebben de schutterij en het garnizoen der residentie langs het vierkant van het plein gedefileerd.

— Men verzekert, dat de Tweede Kamer der Staten Generaal tegen woensdag den 14 dezer zal worden bijeengeroepen tot hervatting van hare werkzaamheden.

LEIJDEN, den 4. Junij. Er is gisteren hier eene zaak gebeurd, waarvan de kerkelijke en wereldlijke geschiedenis van ons vaderland welligt geen tweede voorbeeld oplevert en die in de 19e eeuw, en vooral in dezen tijd, geheel onbegrijpelijk is: het is in weinige woorden dit, dat het collegie van burgemeester en wethouders gisteren, met behulp van de policie, zich, zonder daartoe regterlijk gemagtigd te zijn, heeft meester gemaakt van het huis der Nederduitsche Hervormde huiszitten en diaconie-armen alhier, en sommige daar vergaderde leden van den breeden kerkeraad dier gemeente, door de policie daaruit heeft doen verwijderen. Dit collegie heeft dan ook onmiddelijk eene aanklagt bij den officier van justitie bij de arrondissements-regtbank ingeleverd tegen burgemeester en wethouders, wegens aangedaan geweld en mishandeling. Men kan begrijpen hoedanig de burgerij verbaasd is over deze handeling van het stedelijk bestuur.

SNEEK, den 30 Mei. In de vier dezer dagen bij de Tweede Kamer ontvangene adressen van Friesche, Overijsselsche en Drentsche veenlieden, tot opheffing van den turf-accijns, wordt met donkere, doch waarschijnlijk ware kleuren de toestand der verveeners geschetst, en wordt de teruggang dier nijverheid alleen aan de wetten op den turf-accijns toegeschreven. Ten bewijze, dat dezelve de deur openzetten voor allerlei fraudeleuse praktijken, beweren eenige der adressanten: « dat het belaste tonnental lange turf, vergeleken met de hoeveelheid, die jaarlijks afschrijving bekomt, ten gebruike der fabrijken, nagenoeg gelijk zou zijn." Zoo dit werkelijk het geval ware, zou volgen, dat alle lange turf uitsluitend voor de fabrijken geberigd wordt, doch het tegendeel is van algemeene bekendheid.

— Wij vernemen, wij meenen met zekerheid te weten dat door eenige ambtenaren aan de departementen van algemeen bestuur petitiën geteekend zijn, tegen een of ander gedeelte van het ontwerp der nieuwe grondwet. Met welk doel dit geschiedt is niet moeijelijk te ontcijferen.

Wij nemen er note van dat de chefs voorgaan, en dat bij een collegie als de rekenkamer, welks leden door hunne onafhankelijke stelling en stand in de maatschappij boven zulke kleingeestige laagheden moesten verheven zijn, eene gelijke uitsluiting heeft plaats gehad als met de Katholijke ondermeesters te dezer stede ('s Hage).

Het adres van den heer *Nahuys* heeft op eene andere plaats ter onderteekening gelegen, maar is het geene daadzaak, dat het in de kamers op het binnenhof gecirculeerd heeft?

Is het ook geene daadzaak dat er bodes mee zijn rondgegaan aan de huizen van particulieren? (*de Toekomst.*)

MENGELINGEN.

ALLERLEI.

PRINS WILLEM.

Wederom eene oprigting van een standbeeld: nu voor prins WILLEM DE I op den dag der herdenking der Munstersche vrede! dit is in onze dagen volstrekt niet overbodig!

Nederlands redenaar sprak bij gelijke plegtigheid nu drie jaren geleden naar waarheid:

« Tot verhooging en veredeling van ons volksleven kan « geen beter middel worden aangewend dan de lamp der oude « heugenis brandende te houden."

Men moet de lamp wel brandende houden, want in hoofd en hart ziet het er bij sommigen donker uit!

WILLEM DE ZWIJGER.

In de *Politieke Bijdragen* vonden wij vroeger eenige tegenbedenkingen omtrent het historisch overnemen van het sobriquet: *de Zwijger*.

Men leze de uitmuntende lofrede op den Prins door HOOFT. « De prins temperde zijne woorden schranderlijk: zulks men « ligtelijk geloofde hij ware om meer te doen dan hij zeide."

Het was niet het stilzwijgen der geveinsdheid (zegt VAN DER HOEVEN) dat booze list tot dekmantel dient, noch ook het stilzwijgen der gemaakte deftigheid, waarachter onkunde en domheid zich verschuilen: het was een welsprekend zwijgen, dat men in WILLEM waarnam, waaronder grootsche gedachten zijne ziel doorzweefden en verhevene ontwerpen tot vrijheid kwamen.

Eene groote les voor onze Zwijgers!

De Engelsche stoomboot *Phlegeton* heeft onlangs eene zending vervuld bij den sultan van Bruni, zijnde deze van al de dwingelanden van Borneo, de meest ontziene door de Engelschen, wegens zijne onmiddelijke nabijheid bij hunne nieuwe vestiging op Laboan. De kapt. GRAY, belast met de instructiën zijner regering, had het hartelijkste onthaal van wege den sultan, en werd met het gebruikelijke ceremonieel in het paleis toegelaten. Na een uur onderhouds, waarvan het onderwerp niet gemeld wordt bragt men thee, betel en sigaren van het land, die monsterachtig groot en dik zijn. Deze sigaren worden gemaakt van Javaansche tabak gerold in in een blad van den palmboom Nipa, en zijn 1½ voet lang en ten minste 2 duim in doorsnede. De sultan zelf deelde deze ververschingen rond. Z. M. was gezeten op een vrij hoogen porseleinen troon, hebbende den kapt. GRAY aan zijne regter zijde en zijne drie zonen meer regts en links. De ministers en de officieren van het hof bleven staan en naderden slechts den troon met den meesten eerbied, door langs den grond te kruipen. De *Phlegeton* was het voorwerp, dat des sultans en der bewoners van Bruni meeste aandacht trok, omdat dit schip geheel van ijzer gebouwd was, zijnde een metaal dat in dit land zeer hoog geschat wordt. De kapt. GRAY heeft den sultan onder de hand te kennen gegeven, dat hij zijne marine gemakkelijk met zulk een vaartuig kon verrijken indien hij tot de vriendschappelijke bedoelingen van Engeland toetreden wilde, hetgeen zeggen wil, dat men de staten van Bruni gaarne tegen een ijzeren stoomboot zou willen ruilen.

ADVERTENTIEN.

§§§ De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op §§ Dingsdag den 20. Junij 1848, des voormid- § dags ten 10 ure, aan het Venduhuis van *M. D. PRYES*, in de St. Jacobstraat, te Vlissingen, presenteren te Verkoopen:

MEUBELEN en **HUISRAAD**, bestaande in Bedden met toebehooren, Ledikanten, Tafels, Stoelen, Spiegels, Koper, Tin, IJzer, Glas, Porcelein en Aardewerk, eenig Timmermans-gereedschap, een ijzeren Geldkist, een Kantoorlessenaar voor vier personen, en hetgeen meer zal worden bijgebragt, waartoe dagelijks gelegenheid bestaat.

Alles daags voor de Verkooping voor een ieder te zien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 8. Junij. Sedert den 6. dezer is alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Emma Mina, J. Bahrends, Bordeaux, wijn; Christian der VIII, H. Bruhn, Monte-Video, huiden; Harmonie, J. Sandquest, Odessa, lijnzaad; de Maria, J. Gerberding, Havannah, suiker; Henriette, F. Haasloop, Petersburg, stukgoed; Douglas, C. Sumner, Akyal, rijst; Hernosand, N. J. Hedstrom, Gothenburg, hout en graan.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Pryablie, W. Londis, stukgoed, St. Ubes.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

8 Junij 1848.

De Nederlandsche	mudde.	De Nederlandsche	mudde.
O. Z. Tarwe (1846)	f .	W. Witte dito	f .
N. dito dito	- 7 00	Z. Paardenboonen	- 4 75
O. W. Tarwe (1846)	- .	W. Koolzaad	- .
Nieuwe W. dito	- 7 25	Zomer dito	- .
N. Z. Rogge	- 5.15	Gort No. 3	- 13 50
Vreemde dito	- .	« « 2	- [illegible]
Winter garst	- 5.70	« « 1	- 9.50
Zomergarst	- 3 70	Groninger Gort werd aan f .	
Haver	- .	a f . per mud verlaten.	
Boekweit	- .	Raapolie	f 37 50 p. v.
W. Witteboonen	- 8.75	Patentolie	- 39.50 -
Dito Bruineboonen	- 8.50	Lijnolie	- 33.00 -
W. Paardenboonen	- 5 00	Lijnkoeken f .	de 104 st.
W. Gr. Erwten	- 7.00	Raapkoeken «	- 1040 -
Z. Gr. Erwten	- 6 00		

voegde hij er glimlagchende bij. Geef mij het uwe? vroeg hij aan Rapp.

Toen hij deze twee decoratiën gekregen had, gaf Napoleon het eene aan Jerome en het andere aan Cyprianus; vervolgens maakte hij zijn eigen kruis los, en stak het zelf op de borst van de honderdjarige, onder twee kleine degens in kruis, wier medaille hem reeds versierden, en zeide met goedheid tot hem:

– Oude kameraad, het spijt mij, dat ik deze schuld van Frankrijk jegens u, niet eerder voldaan heb!

– Leve de keizer! Leve de keizer! riepen de invaliden op nieuw uit.

– Sire, zeide de honderdjarige, met eene stem, die de verrukking nog meer deed leven, gij versiert mijn graf en maakt mij er trotsch op, twee zonen aan mijn vaderland te hebben geschonken, wier diensten Uwe Majesteit zoo eervol betaalt.

– Mijn, dappere, antwoordde Napoleon, terwijl hij vader Mauris de hand toestak, die deze greep en met graagte kuste, ik verbaal het u, ik betaal de schuld van het vaderland slechts; want ik ben ook slechts een soldaat, en dat ben ik alles verschuldigd; vervolgens wendde hij zich tot den gouverneur:

– Mijnheer de maarschalk, hernam hij glimlagchende, in het Hotel der Invaliden te komen, zonder mijne oude kameraden te bezoeken, zoude zijn naar Rome gaan zonder den paus te zien.... Heb de goedheid mij te vergezellen.

Nadat de keizer onder weg den wensch geuit had, om de linnenkamers te zien, begon hij, vergezeld van Rapp, van den gouverneur en zijnen staf, dit hoofdzakelijk deel van het hotel te bezigtigen, dat toen aan eene persoon, die Napoleon kende, mevrouw Charles was toevertrouwd. Binnenkomende, verwonderde hij zich over de buitengewone orde en netheid, die in de genummerde kisten, waarin de hemden en de zakdoeken der soldaten bewaard bleven, heerschte. Hij ging de kisten langs; terwijl hij de bestuurster ondervroeg over het gebruik en de duurzaamheid van elke zaak, met de bezorgdheid van eene even zoowel ervarene, als spaarzame huismoeder. Voor de hemden was hij eenige oogenblikken blijven staan, en oplettender geworden, had hij aan mevrouw Charles gevraagd:

– Hoeveel hebben ze er?

– Drie, sire!

– Drie! .... dat is niet genoeg; een aan het lijf, een op de bleek en het andere in de kist....... Maar dat andere, vervolgde hij, is slechts een enkel!..... daar moet in voorzien worden. En daarenboven moet de grijsaard vooral in den zomer vaker van linnen verwisselen. Mevrouw, ik wil, dat voortaan uwe kostgangers vijf hemden hebben. En zich naar den gouverneur wendende, zeide hij: Hoort gij dat, mijnheer de maarschalk, vijf hemden! Ik besluit dat.

Na zich een oogenblik met de bestuurster onderhouden te hebben, groette hij de vrouwen van den linnenkamer op eene beminnelijke wijze en keerde zich om, om heen te gaan. Aan de deur gekomen zijnde, vroeg hij op nieuw aan mevrouw Charles:

– Als uw linnen van de bleek terug komt, mevrouw, in welke orde plaatst gij het dan in de kisten.

Deze om de vreemdheid van de vraag glimlagchende, glimlachte Napoleon zelf, er bijvoegende:

– Waarom lacht gij?

– Maar, sire, ik plaats mijnen linnen altijd, zoo, als Uwe Majesteit het zoo even gezien heeft.

– Dat is het niet, dat ik wil weten; wat ik meen, is om altijd het terugkomende linnen onder het oude te leggen, op deze manier is het in denzelfden tijd gemangeld en slijt het gelijk af. En daarenboven vindt de soldaat het geheel en al droog; begrijpt gij mij?

– Volmaakt, sire, zoo doen wij altijd; maar waarlijk, Uwe Majesteit zal mij veroorloven, haar mijne diepe bewondering te kennen te geven, over de kennis die zij heeft, omtrent dingen, die slechts eener huismoeder gemeenzaam zijn.

– Mijne lieve mevrouw, het is daarom, wijl de generaal even zoo goed de moeder als de bevelhebber van zijne soldaten zijn moet. Het is daarom zijn pligt, zich met alles bezig te houden, wat zijn toestand kan verzachten, die reeds ongelukkig genoeg is, voor dat hij denzelven tot den eersten staat der wereld heeft gemaakt; gij zult mij nog moeten begrijpen? (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.